

Arrest

nr. 197 420 van 3 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en een soenitische moslim van Berberse origine afkomstig uit het dorp Trougout in de provincie Driouch te zijn. U bent daar geboren op 16 april 1992. In Marokko ging u naar school en werkte u soms bij uw oom als schilder. Twee maanden nadat u de negende klas beëindigde ging u naar Tanger, waar u drie tot vier maanden werkte als schilder. U reisde vervolgens in 2008 of 2009 illegaal verstoopt onder een vrachtwagen naar Spanje, waar uw neef u een week later kwam ophalen om u naar België te brengen. U wou naar België gaan omdat u familieleden in

België had en omdat uw hart u naar België leidde. In België werkte u af en toe in het zwart als schilder en op een landbouwbedrijf.

U werd in België gearresteerd door de politie wegens zwartwerk en wegens slagen en verwondingen, bij herhaaldelijke controles bleek u niet in het bezit van geldige verblijfsdocumenten. Op 20 december 2013, 21 september 2014, 27 januari 2016 en 7 november 2017 kreeg u telkens u een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten. Op 20 december 2013 en op 7 november 2017 kreeg u tevens een inreisverbod van drie jaar. U gaf meermaals een valse identiteit op aan de Belgische autoriteiten, met name Ofkir Najih van Algerijnse nationaliteit.

U maakte in Antwerpen kennis met Hind Elhamri, die de Nederlandse en Marokkaanse nationaliteit bezit, en begon een relatie met haar in 2014. Jullie dienden bij het gemeentehuis een aanvraag in om te huwen. Op 29 januari 2016 hielden jullie een religieus huwelijksfeest. Nadat jullie in januari 2017 toestemming hadden gekregen van de gemeente om te huwen en de huwelijksdatum vastgelegd was, annuleerde Hind Elhamri het plan om te huwen omdat jullie ruzie hadden gemaakt. U verklaarde dat jullie later toch wilden trouwen en dat Hind Elhamri naar het gemeentehuis belde om een nieuwe huwelijksdatum vast te leggen, de nieuwe datum was echter nog niet vastgelegd. U werd op 16 november 2017 opgepakt door de politie toen u bij een vriend verbleef. Hind Elhamri was op dat moment in Marokko om haar zieke vader te bezoeken. Er werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond en u werd overgebracht naar een gesloten centrum. Op 29 november 2017 werd uw geplande repatriëring naar Marokko afgelast wegens uw verzet. Op 1 december 2017 kreeg u nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten. Uw repatriëring naar Marokko werd voorzien voor 2 december 2017. Op 1 december, de dag voor uw geplande repatriëring, vroeg u asiel aan.

U wilt niet naar Marokko terugkeren omdat u al lang in België bent en omdat uw partner in België is. U wilt bij haar blijven en zij wilt dat u bij haar blijft in België. U vreest niets bij een eventuele terugkeer naar Marokko.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Marokko in 2008 of in 2009 louter omwille van persoonlijke redenen verliet. U verklaarde dat uw hart en uw gevoel u naar België leidden en dat u naar hier kwam omdat u hier familieleden had (zie CGVS, p. 4). Dit zijn de enige redenen waarom u Marokko verliet (zie CGVS, p.5). Deze redenen ressorteren evenwel niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde voorts nog uitdrukkelijk dat u in Marokko nooit problemen kende met burgers en de autoriteiten (zie CGVS, p. 6). Evenmin kende uw familie ooit problemen in Marokko (zie CGVS, p. 6). Uit wat voorafgaat kan geenszins worden besloten dat u Marokko omwille van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, diende te verlaten.

U haalde evenmin elementen aan waaruit blijkt dat dat u bij terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U wilt niet naar Marokko terugkeren omdat uw partner, Hind Elhamri, in België is. U wilt bij haar blijven en zij wilt dat u bij haar blijft in België (zie CGVS, p. 2, 8, 9). Dat u niet van uw partner wenst gescheiden te worden ressorteert echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en kan evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien merkt het CGVS op dat er andere mogelijkheden zijn om samen met uw partner te blijven, zo zouden jullie in Marokko samen kunnen wonen. De enige reden door u opgegeven reden waarom dit niet mogelijk is, is dat uw partner hier werkt (zie CGVS, p. 9). Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u niet officieel gehuwd bent met uw partner. Uit uw administratief dossier blijkt dat u en uw partner op 24 januari 2017 geïnformeerd werden door de gemeente Oud- Turnhout dat jullie huwelijk kon plaatsvinden, echter werd het huwelijk geannuleerd door Hind Elhamri vlak voor de geplande huwelijksdatum, zij meldde toen aan de gemeente dat jullie relatie voorbij was. U

verklaarde tijdens uw gehoor door het CGVS dat jullie een "klein misverstand" hadden en dat jullie later opnieuw samen waren en wilden trouwen, een nieuwe huwelijksdatum was nog niet gepland (zie CGVS, p. 8). Echter had u op 7 november 2017 nog aan de politie verklaard dat jullie relatie afgesprongen was, op dat moment had u ook geen lopend dossier meer bij de gemeente (zie administratief verslag verzonden door Federale Politie op 07/11/2017 en 16/11/2017).

Dat u al lang in België bent en daarom in België wilt blijven (zie CGVS, p. 2, 8) ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en kan niet beschouwd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien merkt het CGVS op dat u niets vreest bij een eventuele terugkeer naar Marokko (zie CGVS, p. 9). U verklaarde dat u later, wanneer u kinderen heeft met uw vrouw, misschien wel in Marokko zou kunnen wonen (zie CGVS, p. 9). U verklaarde dat u nu niet in Marokko kan wonen met uw partner omdat zij hier werkt, echter wilt u er wel met vakantie gaan en uw ouders bezoeken (zie CGVS, p. 9). Dat u in de toekomst mogelijk in Marokko zou kunnen wonen en er met vakantie zou willen gaan bevestigt uw verklaring dat u geen vrees hebt in uw land van herkomst.

Tot slot dient er nog te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag als laattijdig bestempeld dient te worden aangezien u reeds in 2008 of 2009 aankwam maar pas op 1 december 2017, na een mislukte repatriëringspoging, asiel aanvroeg (zie administratief dossier). Dat u uw asielaanvraag uiteindelijk één dag voor uw geplande repatriëring indiende, ondermijnt verder uw vrees en wijst er eerder op dat u probeert deze repatriëring te voorkomen. Dit wijst er uiteraard allerminst op dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden besloten dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bijgevolg kunnen u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de aangehaalde schendingen en beperkt zijn betoog voorts tot het opmerken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest lastig gevallen en aangevallen te worden daar hij enige tijd in Europa heeft verbleven en dus 'vereuropoest' is waardoor hij niet meer in het klassieke model van de islam past.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker verklaart dat hij Marokko in 2008 of 2009 verlaten heeft louter omwille van persoonlijke redenen, meer bepaald omdat verzoekers “hart en gevoel” hem naar België leidden en omdat hij hier familieleden had. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag afgewezen omdat (i) de redenen door verzoeker aangehaald om zijn land te verlaten niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, (ii) verzoeker voorts uitdrukkelijk verklaarde dat hij in Marokko nooit problemen kende met burgers en/of overheden en (iii) verzoekers familie evenmin problemen kende in Marokko.

Deze motieven, op geen enkele wijze door verzoeker weerlegd, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog verklaart dat hij niet gescheiden wil worden van zijn partner die in België verblijft en hij bovendien al lang in België is en ook daarom hier wil blijven kan worden vastgesteld dat ook deze motieven geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag noch met de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij niet naar Marokko terug kan keren omdat hij lange tijd in Europa heeft verbleven en ondertussen “vereuropeest” is. Niet enkel heeft hij dit motief nooit eerder aangehaald, het staat bovendien haaks op verzoekers vroegere verklaringen waar hij benadrukte dat hij niets vreest bij een eventuele terugkeer naar Marokko (gehoorverslag, 9) en hij bovendien als hij kinderen heeft met zijn partner misschien wel in Marokko zou kunnen gaan wonen en er ondertussen op vakantie wil gaan (*ibid.*, 9).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker kan ten slotte niet worden bijgetreden waar hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER